

CHP

GERÇEKLERLE YÜZLEŞMELİDİR

umut oran

Mart 2020

Daha iyi bir Türkiye mümkün

Daha iyi bir Türkiye'nin yolu, güçlü bir CHP'den geçer

Daha güçlü bir CHP'nin yolu

“Benim manevi mirasım bilim ve akıldır” diyen

Atatürk'ün yoludur

CHP Gerçeklerle Yüzleşmek Zorundadır!

Dünyanın dört bir yanında siyasetle uğraşan insanlar birbirlerine benzer soruları soruyorlar:

“Siyasi Partiler bu haliyle 50 yıl sonra da var olacak mı?”

Avrupa’yı baştan aşağıya kadar etkisi altına alan popülist partileri dizginleyebilecek bir siyasi akım ortaya çıkacak mı?

Demokrasiye olan inanç neden kayboluyor?

İşçiler neden sosyal demokrat partilere değil de popülist partilere oy veriyor?

Teknolojinin bu kadar hızla geliştiği bir dönemde işsiz kalan kitlelere yeni umutlar verilebilecek mi?”...

Şu ana kadar ortaya konan cevaplar tatmin edici değil. Hâlâ popülist partiler yükseliyor, hâlâ demokrasiye ve siyasi partilere olan inanç azalıyor ve geniş kitlelere umut verecek bir siyasal söylem ortaya çıkarılmıyor.

Türkiye’deyse her şey çok daha kötü durumda. Zira bir yandan 18 yıldır ülkeyi “tek başına yöneten” iktidar bloğunun “Siyasal İslamcılıktan kaynaklanan gericiliğinin” olumsuz etkileri, diğer yandan da gelişmiş ülkelerin yeni teknolojik devriminin hızı, Türkiye’nin muasır medeniyetlerle arasında olan makası hızla arttırıyor. Her şey geçen 18 yıldaki gibi olursa kısa süre sonra Batı’ya teknolojik anlamda yetişme imkanının olmadığı bir zamana giriş yapmış olacağız. Böyle bir durum ise: **“Sonsuza kadar ezilen milletler arasında kalmaya mahkûm olmak!”** anlamına gelecektir.

O halde 1919’un, yani “Büyük Türk Devrimi”nin, ikinci 100 yılına başladığımız bu günlerde, kendimizi avutacak tüm cümlelerden uzaklaşarak Türk Milletinin kurtuluşu için “gerçeklerle yüzleşmek zorundayız.”

Doğaldır ki, mazlum milletlerin umudu olarak doğan Türkiye Cumhuriyeti’nin kurucusu ve demokrasi mücadelesinin mimarı olan Cumhuriyet Halk Partisi için bu zorunluluk çok daha vazgeçilmez

noktadadır. Zira Atatürk'ün iki büyük eserim dediği “Türkiye Cumhuriyeti'nin ve Cumhuriyet Halk Partisi'nin” kaderi ayındır. Biri yıkılırken diğlerinin ayakta kalması mümkün değildir. Bir başka deyişle Cumhuriyet çocukları için bu mücadele “salt siyasi” değil, aynı zamanda “hayatidir.” Atalarımızın, haklarında çıkartılan ölüm fermanlarını yok sayarak Anadolu'yu örgütlemeye başlaması gibi bugünün Cumhuriyet çocukları da hiç tereddüt etmeden ön saflara atılmalıdır.

Gün; Türk Milletini sonsuza kadar yaşatacak sıra dışı bir bakış açısını geliştirme ve yeni bir umudu yeşertme günüdür. Geleceği planlamayanlar içinse hayal kırıklığı dışında yaşanabilecek bir duygu olmayacaktır!

İngiltere Seçimlerinin Gösterdiği Şok Gerçekleri Konuşmalıyız

İngiliz İşçi Partisi'nin başına 2015 yılında geçen Jeremy Corbyn; karizmatik kişiliği, yarım yüzyıla ulaşan siyasi mücadelesi ve soldan yana tavizsiz bakışıyla sadece İngiltere'de değil tüm dünyada dikkatle izlenen bir siyasetçi profili çiziyordu. Liderliğe gelir gelmez gösterdiği performans ve aldığı yüksek oy oranı, özellikle Avrupa'da, sağ popülist partilere karşı yeni bir söylem ve yeni bir yöntem arayan sol/sosyal demokrat partileri heyecanlandırmıştı.

Böylece 12 Aralık 2019'da yapılacak olan İngiltere seçimleri, herkesin nefesini tutarak sonucunu beklediği bir seçim haline dönüşmüştü. Zira İngiliz İşçi Partisi, iktidara gelebilirse bu durum domino etkisi yapabilecek ve İşçi Partisi'nin uyguladığı politikalar bir yönüyle takip edilip Avrupa çapında popülist partilere karşı yeni bir başkaldırı dalgası organize edilebilecekti.

Açıkçası, İşçi Partisi'nin seçimlerden hemen önce yayınladığı “Umudun Manifestosu” isimli vaatler kitapçığı da tüm popülist partilere ve neo-liberal söyleme meydan okuyarak “yeniden kamucu, yeniden devletçi ve yeniden adil paylaşımcı” bir bakış açısını İşçi Partisi tabanına ve tüm seçmenlere vadeliyordu.

Manifestoda yer alan öneriler ve vaatler kısaca şöyleydi:

“-Demiryolları kamulaştırılacak,

-Su ve Enerji Şirketleri kamulaştırılacak,

-Yeşil Enerji devrimi devlet eliyle yapılacak ve bu dönüşüm sonucunda 1.000.000 yeni istihdam yaratılacak,

-7.000 yeni deniz rüzgâr türbini, 2.000 yeni kara rüzgâr türbini, 22.000 futbol sahasını kaplayacak kadar güneş enerjisi paneli inşa edilecek,

-Yeni nükleer santraller kurulacak,

-Gıda Bankaları kapatılacak ve buralardan gıda temin eden ihtiyaç sahiplerinin sayısı 3 yıl içinde sıfıra indirilecek,

-Özel sektörün hâkim olduğu iş kollarında da toplu sözleşme, adil ücret gibi şartlar istisnasız olarak yerine getirilecek,

-Milli sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesine acilen son verilecek, devlet; önleyici sağlık hizmetleri üzerinde yoğun çalışma yürütecek,

-Eğitimin ekonomiyi güçlendirdiğinin, toplumu zenginleştirdiğinin ve yurttaşların kendilerini gerçekleştirdiğinin bilinciyle tüm halka hayat boyu ücretsiz eğitim hakkı verilecek,

-Üniversite harçları kaldırılacak, üniversitelerin özel iş alanları olarak görülmesi anlayışına son verilecek, üniversiteler pazarın insafına terk edilmeyecek...”

Öneriler iddialıydı, bakış açısı netti ve doğal olarak İşçi Partisine yönelik beklentiler de yüksekti. Ancak tüm beklentiler boşa çıktı ve İngiliz İşçi Partisi ağır bir yenilgi aldı. Seçim sonuçlarını çok daha dramatik hale getiren şeyse, geleneksel olarak İşçi Partisinin güçlü olduğu, işçi yoğunluklu yerleşim yerlerinde yaşanan dikkat çekici gerilemeydi.

Bir başka deyişle, İşçi Partisi, doğal tabanını oluşturan işçileri ikna edememişti! Hem de taraflı tarafsız herkesin son yılların en solcu seçim manifestosu” olarak tanımladığı vaatlere rağmen!

Ağır yenilgi ortaya çıkar çıkmaz Jeremy Corbyn, Avrupa’da sıklıkla görülen bir tavır alarak, liderlikten ayrılacağını ilan etti. Hemen birkaç saat sonra da kitleleri İşçi Partisi’ne üye olmaya ve büyük değişime omuz vermeye çağırdı. Yani seçim yenilgisi kesinleşir kesinleşmez “Yeni Dönemi Planlama” çalışmaları da bizzat liderliği bırakan Genel Başkan tarafından başlatılmış oldu.

Ancak Muhafazakâr Parti'nin zaferiyle sonuçlanan ve İşçi Partisi'nin hezimetle tarihe geçen İngiltere Genel Seçimleri, tüm Avrupa'da yeni tartışmaların da fitilini ateşledi.

“Gerçekten de bundan sonra ne olacaktı?

-Solcu/kamucu, halktan ve ezilenden yana bir manifesto işe yaramamıştı.

-Karizmatik ve siyasi deneyimi çok yüksek bir liderin varlığı, seçim sonucunu değiştirmemişti.

-Muhafazakâr Partinin her anlamda düşük profilli bir Genel Başkana sahip olması kitleleri İşçi Partisine yaklaştırmamıştı.

-Popülist sağ söylem, kitlelerin yaşam standardını yükseltmese de, köklü sorunları çözmesede ve en önemlisi işsizliğe, güvencesizliğe, geleceksizliğe dair en ufak bir gerçekçi çözüm vaat etmese de yine de başarılı olmuştu.”

İşte bunlar ve benzeri pek çok soru/sorun Avrupa'nın dört bir yanında tartışılmaya ve kendi partileri için de uygulanabilecek yeni bir yol haritası oluşturulmaya başlandı.

Zira, İngiliz İşçi Partisinin aldığı sonuç, sadece İngiltere'nin sorunu değildi. Sorun; popülist sağ söyleme ve neo-liberalizme karşı gerçekçi bir alternatif üretemeyen tüm sol, sosyal demokrat, işçi partilerinin engellenemez gerilemesi sorunuydu.

Zaten son dönemde yapılan tüm seçimlerin sonuçları da aynı tehlikeye işaret ediyordu. Avrupa genelindeki seçimlerin sonuçları çok ilginçti. Bu durumu inceleyen bir akademisyen, merkez sol olarak tanımlanabilecek partilerin son seçimlerde aldıkları oy oranları üzerinden şöyle değerlendirdi:

“İngiliz İşçi Partisi: 1935'ten beri en az sandalyeye sahip.

Avusturya: 1945'ten beri en düşük oy oranına sahip.

Almanya: 1949'dan beri en düşük ikinci seçim sonucu.

Finlandiya: 1962'den beri en düşük ikinci seçim sonucu.

Fransa: Tarihi boyunca en düşük seviyede.

İtalya: Şimdiye kadarki en düşük seviyede.

Hollanda: Şimdiye kadarki en düşük seviyede.

İsveç: 1908'den beri en düşük seviyede.”

Tüm bu verilere Türkiye'yi eklemeye gerek bile görmüyorum zira Türkiye'de de rejim değişti ve 18 yıldır aralıksız olarak ülkeyi yöneten iktidar bloğu, birkaç kısa süreli gerilemeye rağmen, hâlâ ülkenin en güçlü siyasi ittifakı olarak karşımızda duruyor.

O halde Cumhuriyet Halk Partisi'nin de İngiliz İşçi Partisinin yaşadığı başarısızlıklar üzerine kafa yorması ve ciddi dersler çıkarması gerekir. Zira İşçi Partisinin aldığı yenilgi “tesadüf” olarak açıklanamayacak kadar büyük bir yenilgi ve tüm Avrupa'da sol/sosyal demokrat partilerin yaşadığı yenilgiler serisinin sadece son halkasıdır. Görünen o ki CHP ve Avrupa'nın merkez sol partileri ardı arkası kesilmeyen yenilgiler üzerinde ciddi incelemeler yapmazlarsa gelecekte çok daha büyük problemler yaşanacak. “Aynı şeyleri yaparak aynı sonuçlar alınacağına” göre “ibret almayanları” çok daha büyük yıkımlar bekliyor olacak...

Mevcut Siyasi Düzen Sarsılıyor, Köklü Siyasi Partiler Sürekli Kan Kaybediyor

İngiltere seçimleri üzerine tartışmalar sürerken, tüm siyasi partilerin dikkatini çekmesi gereken bir diğer mesele de Amerika Birleşik Devletleri'nde tartışılmaya devam ediyor. Özellikle Brexit kampanyalarının ve Trump'ın 2016 seçim kampanyasının mimarı olan “Cambridge Analytica” isimli şirket, tüm dünyada “serbest seçimlerin gerçekten serbest olup olmadığını” tartışmaya açmış gibi görünüyor.

Facebook başta olmak üzere çeşitli sosyal medya platformlarına kayıtlı olan milyonlarca insanın kişisel verilerini kullanarak özgün bir algoritma oluşturan Cambridge Analytica, kitlesel reklam ve propaganda kampanyasının yanı sıra “**kişiyeye özel kampanya**” uygulaması yapmasıyla biliniyor. Örneğin, ABD seçimlerinde kritik öneme sahip bir eyalette yapılan bir çalışmada yüzlerce farklı değişkenin kullanıldığı bir algoritma sonucunda, “sandığa gitmeyen Ford Kamyonet sahiplerinin, sandığa

giderlerse çok büyük oranda Trump'a oy vereceklerini tespit eden şirket", bu bilgiye uygun olarak, sadece "sandığa gitmeyen Ford Kamyonet sahiplerine yönelik kampanya" düzenleyebilir. İddialara göre kişiye özel hazırlanan görseller, videolar, haber metinleri vasıtasıyla etki altına alınan hedef kişiler seçim günü sandığa gidiyorlar ve Trump'a oy veriyorlar.

Tüm bunların gerçek olduğunu kabul edersek ortada ciddi bir sorun var demektir. O sorun şudur: "Teknolojinin ulaştığı bu noktada artık serbest, adil ve tarafsız seçimler ne derece mümkündür?"

Sorunun cevabını düşünürken sosyal medyanın, akıllı cep telefonlarının ve bedava sunulan tüm "aplikasyonların" aralıksız olarak tüm bilgilerimizi kaydettiğini de bilmemiz gerekiyor.

Bir başka önemli sorunsu tüm dünyada değişen seçmen davranışlarıdır. Avrupa'nın her yerinde "köklü siyasi partiler" hızla seçmen kaybetmektedir. "Parti aidiyeti hızla azalırken" insanlar daha önce hiç tanımadıkları kişilere ve yeni kurulan popülist partilere ciddi oranda destek verebiliyorlar. İtalya'daki 5 Yıldız Hareketi, Yunanistan'daki Syriza, İspanya'daki Podemos, Fransa'da da Macron'un hareketi bu duruma örnektir.

Konuyu bir kat daha önemli kılan bir başka meseleyse "ulus devletlerin Milli Gelirini aşan şirketlerin hızla çoğalmasdır." Örneğin bir akıllı telefon şirketi, 1 trilyon dolar (1.000.000.000.000-USD) değerini aşalı çok olmuştur. Peki bu tip devasa şirketlerin herhangi bir gerekçeyle herhangi bir ülkedeki seçimlere müdahil olması mümkün müdür? Ya da böyle bir şeyi isterse ortada bir engel var mıdır?

Çok açık ki teorik olarak böyle bir engel yoktur ve mevcut teknolojik imkânlar her türlü müdahaleye olanak tanımaktadır!

Peki, seçmenlerin ya da yurttaşların "propagandaya, reklama, manipülasyona ya da yönlendirmeye" bu derece açık olduğu bir dönemde "Parası olanın her şeyi yapmasına bir engel var mıdır?" Cevap, ne yazık ki, dolu dolu bir "hayır" değildir. Bir genelleme yapılarak ulaşılabilecek en sağlıklı sonuç: "Artık her şey olasılık dairesindedir" olacaktır.

Gelinen nokta öylesine sorunludur ki, **örneğin, sayıları milyonları bulan Emeklilikte Yaşa Takılanların talepleri, ataması yapılmayan 1.000.000 civarındaki öğretmenin iş sahibi olma istekleri ya da Fransa’da sokakları dolduran ve hükümeti protesto eden milyonlarca “seçmenin” söyledikleri “nerdeyse hiçbir anlam ifade etmemektedir.”** Birkaç on yıl öncesine kadar “hükümetlerin halk tarafından etkilenebileceğine/yönlendirilebileceğine” dair tüm inançlar yerini, gaz bombalarına, polis copuna ve talepte bulunan herkesin “vatan haini” olarak suçlanarak ezildiği bir gerçekliğe bırakmıştır. Ancak birkaç milyon dolar harcamayı göze alan herhangi bir şirket için sınırsız bir özgürlük ve hükümetleri etkileme/ikna etme imkânı oluşmuştur. Yani milyonlarca insan “çok haklı” olsa ve herhangi bir şekilde politikacıları etkilemeye çalışsa da “paranın gücü” karşısında artık çaresiz görünmektedirler.

Benzer bir durum Türkiye ve CHP için de geçerlidir. Parti üyeleri veya oy verenler kimin genel başkan olacağına, milletvekili listelerine, belediye başkanlarına karar verememektedir. **Bütün ömrünü davasına ve mücadelesine adayan isimsiz milyonlarca partili “sesini duyuramamaktadır.”** Kim olduğu, neden partide önemli makamları işgal ettiği belli olmayan kişilere karşı tabanın hiçbir tepkisi işe yaramamaktadır. Kongreler sadece “seçim gündemiyle” toplanmaktadır ve partililerin konuşması, önemli meseleleri müzakere etmesi için hiçbir platform oluşturulmamaktadır. **Artık il/ilçe kongrelerinin bile “tek adaylı” olması, divan başkanlarının bile Ankara’dan tespit edilmesi dönemi yaşanmaktadır.** Sendikaların, sivil toplum örgütlerinin ve on milyonlarca yurttaşın hiçbir şekilde etkili olamadığı, sözünü dinlemediği, hak ettiği değeri görmediği bozuk bir siyaset düzeni her şeye karar veren “tek adamlar ya da küçük yönetici gruplar yaratmıştır” ve yazık ki bu düzen halkı ezme aracına dönüşmüştür. Parti tabanlarının sesi, etkisi, yönlendirmesi engellenmiştir ve demokrasinin nimetlerinden faydalanmak bir yana “demokrasi adı altında topluma dayatılan” uygulamalar sürekli halkın aleyhine işletilmektedir.

Bu durumda, sistemin büyük açmazı da ortaya çıkar: **“Demokrasi halkın egemenliği”** ise halk neden hiçbir şekilde kendiyile ilgili kararları etkileyememektedir?

Tüm Ezberler Bozuluyor

Üçüncü dünya savaşı ne zaman yaşanacak? ABD-Çin sıcak çatışması ne zaman olacak? Rusya, hipersonik füzelerini kullanacak mı?...

Savaşı tankların, uçakların, gemilerin birbirlerine bomba yağdırması olarak kabul edenler açısından bakılırsa 3.dünya savaşı hiçbir zaman çıkmayabilir. Ancak savaşı doğasının ve yöntemlerinin değiştiğini, artık özel askeri şirketler, örtülü operasyonlar, kitlesel eylemler, ekonomik yaptırımlar, “I’lar ve O’lar” vasıtasıyla savaşıldığını kabul edenler için insanlık “üçüncü dünya savaşının tam içindedir” demek daha doğrudur. Artık sadece ordular değil, paralı askerler, şirketler, televizyonlar ve filmler de savaşmaktadır ve savaş tüm hızıyla devam etmektedir.

Bir başka deyişle “ezberler bozulmuştur.” Yaşanan tüm değişimler, bozulan ezberlerde ısrar edenleri hayal kırıklığına uğratmaya devam edecektir. Avrupa’da solun her tonunun aralıksız seçim yenilgileri alması da, popülist partilerin sürekli güç kazanması da, geçmişte işe yarayan yol ve yöntemlerin etkisini kaybetmesi de bizlere aynı hatırlatmayı yapmaktadır: “Ezberler bozuluyor!”

O halde bizlere düşen görev, ezberlere takılmadan, zamanın değişen ruhunu anlamak ve cesur bir şekilde değişimin gerekliliklerini yerine getirmek olacaktır.

Örneğin, İngiltere’de alınan ve Avrupa’nın tamamındaki sol/sosyal demokrat partileri ilgilendiren seçim yenilgisinin işaret ettiği gerçekleri “ezberlere takılmadan” ele almak gerekir.

Harika bir manifesto, harika bir Genel Başkan ve sayısı artmış, harika bir üye kitlesi varken İngiliz İşçi Partisinin yaşadığı hezimet hiçbir şey anlatmıyorsa şunu söylüyordur: **“Bir yerde hata yapıyorsunuz?”**

Basit gibi görünen şey, aslında İşçi Partisinin tüm kurumsal anlayışına ve işleyişine dair ağır bir “meydan okuma” anlamına gelmektedir. Şayet bir siyasi parti “her şeyin çok güzel olacağına” inanıyorsa ve her şey beklentilerin aksi bir sonuç doğuruyorsa yapılması gereken en önemli şeyin hiç yapılmadığı ortaya çıkar. O yapılmayan şeyse **“her şeyi yeniden yapılandırmaktır.”**

Peki bir siyasi partinin kendi içinde devrim yapması ya da her şeyi yeniden yapılandırması ne demektir? En yalın şekliyle: Bilinen, denenen, sonuç alındığına inanılan her şeyin yanlış olabileceğinden hareketle kurumsal, düşünsel, bireysel tüm ön kabulleri tartışmaya açmak, özeleştiriyi yapmak ve değişimin yaratıcı gücüne inanmak ve gereğini yapmak demektir.

İşte İngiliz İşçi Partisinde eksik olan şey budur. Onlar 19. ve 20.yüzyılın tüm doğrularını yerine getirerek 21.Yüzyılda başarılı olmayı denemişlerdir ve sonuç bir yıkım olmuştur. Örneğin İngiliz İşçi Partisi liderliği, “**sosyal medya çağında yaşandığını**” ya da dünyanın tahmin edilenden çok fazla birbirine bağlandığı gerçeklerini göz ardı etmektedir.

Sosyal medyanın kendisinin bizatihi “**kutuplaştırıcı, yalnızlaştırıcı bir etkiye sahip olduğu**” ve “**her grubu kendi içine kapattığı bir gerçektir.**” Facebook, Twitter gibi platformların sürekli olarak “**Atatürkçüler Takipleşiyor, Osmanlı Torunları Toplaşıyor, Reisi Sevenler Burada!**” gibi gruplar üzerinden insanları birbirine bağlar gibi görünürken aslında “büyük bir ötekiler grubunu” da otomatik olarak inşa ettiği ortadadır. Böylece sadece kendine benzeyenleri dinleyen, sadece kendisi gibi konuşanları duyan, kendisi gibi yaşayanları değerli gören bir anlayış egemen hale getirilmektedir. Üzücü olan odur ki, çoğu zaman sadece kendisine benzeyenlerin oluşturduğu küme de “**ortak yarılgıları üretmeye ve yaygınlaştırmaya**” ortam hazırlayan tuzaklı alanlara dönüşmektedir. Böylece aynı ülke sınırları içinde yaşayan, aynı sınıfa mensup, aynı sorunları yaşayan insanların bir diğerine “vatan haini, seçkinci” gibi ifadelerle yaklaşmaya başladığı bir iklim ortaya çıkar. Aynı gruba mensup olanlar ortak “düşmana!” karşı birlik içinde görünseler de aslında kendileri de “çürümenin parçası” olarak, yıktığı kadar yıkılmaya mahkûm olur!

Ancak yaşananların bu haliyle Türkiye’ye özgü olmadığı da bilinmelidir. Zira bugün ABD’de yaşayan seçmenler de tıpkı 2002’den beri devam eden AKP-CHP rekabetinde olduğu gibi “**oğuları değil duyguları yarıştırmaya**” başlamış durumdadır. Trump destekçisi Cumhuriyetçiler, Demokratları “seçkinci, elitist, vatan hainleri” olarak suçlarken ve gerekirse “silahlı mücadele” etmek gerektiğini söylerken, Demokratlar da Trump seçmenlerini “zavallılar, Putin’in adamları, eğitimsiz cahiller”

olarak kodluyorlar. Mesele öyle bir noktaya gelmiş durumdaki “dünyanın her yerinde, kendisine benzemeyen hiç kimseyle muhatap olmak istemeyen kitleler” çoğalıyorlar.

Kitlelerin gizli gizli manipüle edilmesine olanak veren bir başka sebepten Facebook, Twitter gibi sosyal medya sitelerindeki hesapların neredeyse %30'lara varan oranda “sahte ya da bot hesabı” olmasıdır. Böylece en anlamsız fikirler on binlerce ‘like’ alırken, belli fikirlerin dışındaki görüşler adeta “görmezlikten” gelinebiliyor. Benzer bir durum “youtube” için de geçerlidir. Kimin, hangi amaçla hazırladığı belli olmayan sınırsız sayıdaki “özel hazırlanmış içerik” adeta tüm insanlığa “her türlü marjinalliğin” ne kadar normal olduğunu salık verirken kitleler şoka sokulup, her türlü radikalizm teşvik edilmiş olmaktadır.

Böylece sokaktaki adam da siyasetle uğraşan insanlar da fark etmeden “daha fazla ‘like’ almak için radikalleşmekte, yaşamın gerçeklerinden uzaklaşmaktadır.” İngiliz seçmenleri de doğaldır ki, bu iklimden nasibini almıştır. Yalnızlaşan, korkuları artan ve sürekli yanı başındaki düşmanla mücadele ettiğini/etmesi gerektiğini varsayan insanlar “kolay çözümlere, maço tavırlara, ezer geçeriz söylemlerine” yaklaşmaya başlamaktadır. Özellikle, 1930'ların Almanya'sında yaşananlara benzer şekilde, insanlar “yaşamlarıyla tehdit edilip” hayatta kalmak için güçlüyle yan yana durmaya zorlanmaktadır.

Bu durumun en dramatik örneklerinden biri her seçim döneminde Avrupa'da gündeme sokulan “İŞİD'li dullar” hikayeleridir. Örneğin, İrlandalı bir kadının İŞİD'li biriyle Suriye'ye gitmesi ve adam ölünce İrlanda'ya geri dönecek olması adeta “yakın ölüm tehdidi” olarak kitlelerin gözüne sokulmaktadır. Ya da ailesiyle 100 yıldır Londra'da yaşayan bir Hindistan Müslümanının “bıçaklı saldırı” hikayesi o kadar fazla gündemde tutulur ki, insanlar “kimlikler” üzerinden düşünmeye zorlanır. Her an ölüm tehlikesi altındaymış gibi sürekli tetikte durması dayatılan insanlar, son kertede popülist partilerin seçmeni haline getirilirken makul olan her öneri de “Şimdi sırası değil!” gibi bir gerekçelerle reddedilebilir hale getirilmiş olur.

Bunların üstüne bir de solun/sosyal demokratların çok uzun zamandır göz ardı ettiği “örgütlülük” ve inanılacak “büyük hikâye” eksikliği eklenince “doğruları söyleyen ama kitleleri ikna edemeyen bir merkez sol

partiler grubunun yenilgileri arka arkaya gelmeye” başlar.

O halde, İngiliz İşçi Partisinin yenilgisini, aynı zamanda 21.Yüzyılın özgün koşullarını ve korku içinde ne yapacağını şaşırılmış olan geniş kitlelerin ihtiyaç duydukları “anlatıları” göz ardı eden solun genel bir yenilgisi olarak okumak daha doğru olmalıdır.

Bu okumanın doğal sonucunun bizleri “devrimci bakış açısına” götürmesi gerekir. O devrimci bakış açısının ilk maddesi bellidir: “Egemen düzen her şeyin ve herkesin atomlarına kadar ayrıştırılması üzerine kurulduysa bu düzene karşı olanların birinci önceliğinin önce parti tabanını sonra da tüm toplumu birleştirecek adımları atması zorunludur.”

İkinci atılacak adımsa, “hiçbir itibarı kalmamış” siyaset düzenini baştan aşağıya değiştirmek ve kitlelerin yeniden siyaset kurumuna kulak vermesini sağlamak olacaktır. Bu durum Türkiye’de de, İngiltere’de de geçerlidir zira insanlık “korku ikliminde yaşamaya mahkum edilirken” bugünlerde sürekli yenilgilerle karşılaşan sol/sosyal demokrat partilerin temsilcileri “neo-liberal politikalara destek veriyorlardı.” Ya da tüm dünya “yalan rüzgarlarının” esiri haline getirilirken geleneksel siyasi partiler de bu oyunun parçası olmuşlardı. Böylece tüm köklü partileri tek bir cümleyle mahkûm etmek mümkün hale geldi: “Hepiniz oradaydınız!”

Gerçekten de Yunanistan’ın PASOK’u da oradaydı, Almanya’nın SPD’si de oradaydı, Fransız Sosyalistleri de, İsveç Sosyal Demokratları da oradaydı. Yani İngiliz İşçi Partisi’nin yenilgisinin tek sorumlusu Jeremy Corbyn değil aynı zamanda Schröder, aynı zamanda Tony Blair ve sıralı olarak son 30 yılda sol/sosyal demokrat partilerin liderliğini yapan herkeste. O halde yenilgiler serisini bitirmenin koşullarından biri de bu olmalıdır: Herkesle ve her yanlışla köklü bir hesaplaşma!

Atılacak üçüncü devrimci adım, kanaatimiz odur ki, 21.Yüzyılda “siyaset üzerine konuşma cesareti göstermek” olmalıdır. Gerçekten; Yapay Zekanın, Nesnelerin İnternetinin, Robotların, Sanal Gerçekliğin, Kuantum Bilgisayarlarının konuşulduğu bir dönemde siyasi partiler ne anlam ifade eder? Hemen herkesin elinde akıllı telefonlar varken siyasi parti genel başkanlarını sadece birkaç yüz kişinin seçmesi normal midir? Devletlerin bütçelerinden daha fazla paraya sahip olan şirketlerin birkaç on milyon dolar harcayarak herhangi bir seçim sonucunu etkileyebileceği bir

dönemde 4 yılda bir gidip, mühürlü bir kâğıda kerhen mühür basmak “temsil edilmek” anlamına gelir mi?

Bu ve benzeri sorular hiçbir siyasi partide yoğun olarak tartışılmamaktadır ve seçmenlerin de bu arayışın parçası olması engellenmektedir. Oysa siyasi partiler için “arayış” sonsuzdur. Siyasi partiler mevcut durumu “ideal” olarak kabul ettikleri anda donmaya, yavaşlamaya ve yok olmaya başlamışlar demektir. İşte İngiliz İşçi Partisinin başına gelen felaketin ana sebeplerinden biri de budur: “yeterince aramamak!”

Konuyu netleştirmek adına birkaç öneri ortaya koymak ve “Ne yapmalı?” sorusunu biraz daha somutlaştırmak faydalı olacaktır.

1) Tüm Makamlara En Geniş Katılımla Aday Seçilmelidir.

Madem günümüzün ana sorunlarından biri, “halkın siyasete etki edememesi ve sınırsız ekonomik gücü olan şirketlerin/siyasilerin” birkaç siyasiye halka rağmen iktidarda tutabilmesidir. Ve madem bu durum siyasetçilerin, siyaset kurumunun ve geleneksel partilerin itibar kaybına neden olmaktadır, o halde çözüm basittir: Parti genel başkanları da dahil olmak üzere, her türlü makamın seçiminde “mümkün olduğu kadar geniş bir seçmen kitlesine” başvurmak... Her şeye bir kişinin ya da seçilmiş bir grubun karar vermesi yerine Milletvekillerinin, Belediye Başkanlarının, il-ilçe başkanlarının ve tüm yöneticilerin en geniş katılımla seçilmesi kitlelerin “siyasete ilgisi” arttıracak adımlar olacaktır.

2) Tek Adamlara Karşı Kurumlar, Kurullar ve Kurallar Öne Çıkarılmalıdır.

Dünya’da da Türkiye’de de hikâye aynıdır. Seçmenler “tek adamlar” arasında seçime zorlanmaktadır. Siyaset, en temelde bir ya da birkaç kişiye indirgenmekte ve her şey lidere göre belirlenmektedir. Böylece siyaset, bir noktadan sonra “Ona oy vermeyeyim de buna mı oy vereyim!” seviyesine yani Ahmet’le Mehmet’in “bireysel özelliklerine” indirgenmektedir. Geçmişle kıyaslandığında tüm dünyada durum vahimdir. Örneğin Türkiye’de, pek çok Genel Başkan vardır ancak toplumun genelini tanıdığı ve güvendiği siyasetçi sayısı bir elin parmaklarını geçmemektedir. Bu durum, iktidarı elinde bulunduran “popülist partiler için sorun olarak görülmeyebilir ancak iktidar olmak isteyen sol yapılar için bu durumun anlamı “tüm yumurtaları aynı sepete

koymak” ve tüm ideolojik farklılıkları yok sayarak meseleyi “Ahmet mi, Mehmet mi” seviyesine indirgemek olacaktır. Öz itibariyle İngiltere’de yapılan yanlışlardan biri de Türkiye’de devam eden yanlış da budur. İngiliz İşçi Partisi sadece “Genel Başkanı” ile tanınmaktadır, sadece Genel Başkanı üzerinden kitlelerle bağ kurmaktadır. Oysa ideal olan bu değildir. İdeal olan, Genel Başkanlar dışında da güçlü siyasetlerin var olmasına, tanınmasına, toplumun farklı kesimlerini ikna etmesine olanak tanınmasıdır. Toplumda ayrı ayrı karşılığı olan siyasetçilerin çokluğu siyasi partilerin güçsüzlüğü değil gücü olarak görülmelidir. Aynı durum, “kurulları ve kurumsal değişimi” ön plana çıkarma konusunda da geçerlidir. Gerçekten iktidardaki popülist lider her kararı “tek başına” alırken muhalefet unsurları “kurumu öne çıkarmak yerine” bir başka “tek adama tüm yetkileri veriyorsa” bunun anlamı: Ahmet’e karşı Mehmet’i koyuyorum demektir. Bu da tam anlamıyla “kaybetmeyi baştan kabul etmek” demektir.

3) Yalnızlık ve Güçsüzlük Duygusunu Ortadan Kaldırmak İçin Sürekli Görünür Olmak Gerekir

İngiliz İşçi Partisinin de CHP’nin de diğer merkez sol partilerin de yaptığı temel yanlışlardan biri: **Korkuyla hizaya sokulmak istenen, yalnız ve çaresiz olduğu fikri dayatılan geniş toplum kesimlerinin “bir araya gelerek ve birbirlerini görerek” güç kazanmak istediklerini anlamamalarıdır.** Rakip popülist partiler toplumu “iç savaşla, krizle, polis copuyla hizaya getirmek” ve bir nevi “hayatta kalma güdüsü üzerinden” yenilmez bir parti/hareket imajı çizmekle meşgulken gerekçesi ne olursa olsun sol partilerin sürekli “bayrak indirmesi” kabul edilemez. Bu duruma verilecek en dramatik örnek CHP’nin 10 yıldır izlediği “parti bayrağı” politikasıdır. CHP, nerdeyse 10 yıldır hiçbir seçimde 6 oklu devrim bayrağını “görünür” kılmamış, tam aksine “ortak aday, ittifak, birliktelik” vs gerekçeleriyle “görünmeme” yönünde tavır almıştır Benzer durum Avrupa’da da geçerlidir. Oysa “hayatta kalma güdüsü” ekonomik gerekçelerin ötesindedir. “Yenilmezlik imajına oynayan” popülist partilerin karşısına çok daha kalabalık ve güçlü çıkmak en büyük meydan okumadır. Aksi her durumda popülist partiler “güç oyunu ile ekonomik vaatleri yenecek” ve her geçen gün daha fazla insan merkez sol partilerden koparak popülizme kayacaktır. Zira artık net olarak görülmüştür ki “Hayatta kalmak mı iyi ekonomik koşullarda yaşamak mı önemlidir?” sorusunun

cevabı her zaman “hayatta kalmak” olmuştur. İşte İngiliz İşçi Partisi başta olmak üzere tüm merkez sol partilerin cevabını bulmakta zorlandığı konu budur. CHP başta olmak üzere tüm merkez sol partiler sadece “sosyal devlet” vaatleri üzerinden başarı sağlayamayacaklarını, kitlelerin “korkularına cevap” aradıklarını da bilmeleri gerekir.

Türkiye’de ve Avrupa’da popülizmin yükselişine çare arayanlara birkaç temel öneri sunduktan sonra CHP özelinde bazı değerlendirmeler yapmak da kaçınılmaz hale gelmektedir. Zira CHP, sadece bir siyasi parti değil aynı zamanda bir büyük fikrin taşıyıcısıdır.

CHP’yi Bekleyen Büyük Tehlike: Ertelenmiş Siyasi Hesaplaşma Eğilimi!

Peki dünyada bunca gelişme yaşanırken Türkiye’de ve CHP’de neler yaşanmaktadır? Çok açık ve net ki, Cumhuriyet Halk Partisinin bazı üst yönetim kadroları, yaşanan süreci doğru değerlendirme yetisinden çok uzakta kalmış durumdadır. **Özellikle “rejimin değiştiği ve tek adamın her şeye karar verebildiği” bir düzende yaşadığımız gerçeği, bilinçli olarak, göz ardı edilmektedir.**

Bu göz ardı edişte, başta Ankara ve İstanbul başta olmak üzere, pek çok büyükşehir belediyesinin kazanılmasının etkisi olduğu bir gerçektir. **Öyle ki bazı CHP’li siyasilerin sadece “kazanılan büyükşehir belediyeleri” üzerinden “dünyaya örnek olacak bir strateji” geliştirdiklerini iddia etmesi sadece “yanlış analiz” değil aynı zamanda yarınlar için de kaygı verici bir durumdur. Zira bu bakış, hayatı da siyaseti de “sonuç” üzerinden değerlendirme hatasının tipik yansımasıdır.**

Bu noktada, sürekli sahada olan, sürekli halkla ve CHP tabanı ile iletişim içinde olan bir siyasetçi olarak, doğru değerlendirmenin bambaşka olduğuna inanıyorum. Bana göre, **CHP tabanı, 2002’de başlayan AKP-CHP kamplaşmasında büyük bedeller ödemesine rağmen her seçim döneminde insanüstü bir çaba ve kararlılıkla partisine sahip çıkmayı başarmıştır.** Parti üst yönetiminin akıl almaz hatalarına rağmen başta CHP üyeleri olmak üzere tüm Cumhuriyetçi seçmenler büyük bir kararlılıkla partilerine ve Cumhuriyet’e sahip çıkmışlardır. Fakat 16 Nisan 2017 Referandumundan sonra tabanda büyük bir kopuş gerçekleşmiştir zira **“artık rejim değişmiştir.”** Bir bakıma 2002’de başlayan büyük hesaplaşmanın AKP’nin zaferiyle sonuçlandığı kritik tarih 2017 Nisan

aydır. Ancak Ekmeleddin faciasından sonra CHP'nin, uzun zaman sonra ilk kez, CHP geleneğinden yetişmiş bir kişiyi önemli bir pozisyona aday göstermesi ve Cumhurbaşkanı adayımızın gösterdiği yüksek performans, Cumhuriyetçilerin bir kez daha sandığa gitmesine sebep olmuştur. **24 Haziran Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin akşamında “Adam Kazandı!”** denilerek **“teslim bayrağının çekilmesi ve o gece kitlelerin hissettiği “sahipsizlik duygusu” ise yeni bir zihinsel bir kopuşu beraberinde getirmiştir.**

Anılan dönemde gittiğim her ilde, ilçede ve beldede gördüğüm, ete kemiğe bürünmüş öfke, CHP'nin uzun zaman sonra çok ciddi bir oy kaybı tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu gösteriyordu ki bu durum 31 Mart Yerel Seçimlerine kısa süre kalıncaya kadar devam etmiştir. Fakat bir kez daha Cumhuriyetçi taban, birikmiş tepkisini sineye çekerek, bu sefer İstanbul Büyükşehir Belediyesi başta olmak üzere tüm adaylara destek vermiş ve umudu yeniden yeşertmeyi seçmiştir. Bu ruhsal değişimin ana sebebi, “belediye başkan adaylarının yüksek bireysel performans göstermesi” ve tabanı toparlamasıdır.

Ancak rejim değişikliğinin yaşandığı yani AKP'nin Cumhuriyetimize kendi damgasını vurduğu 2017'den sonra gelen 2 seçimde yaşanan bu iki olay, görünen o ki, “ertelenmiş siyasi hesaplaşma eğilimini” ortadan kaldırmak için yeterli olmamıştır. **Kazanılan büyükşehir belediyelerine yönelik beklentilerin yüksekliği, bir anda tüm süreci tersine çevirmeye yetecek bir negatif enerji biriktirmeye başlamıştır ki, bu durum hâlâ devam etmektedir.** Bütün fedakarlığına rağmen Cumhuriyetini kaybettiğini düşünen geniş bir kitle, kazanılan büyükşehir belediyelerinin de “evladının işsizliğine, Cumhuriyetçi kitlelerin 25 yıldır aralıksız devam eden mağduriyetlerine ve sürekli aşağılanmasına” çözüm olamayacağı inancını büyötmeye başladıkça “ertelenen siyasi hesaplaşma eğilimi” de yeniden yükselmeye başlamıştır/başlayacaktır. Bu düşünceyi yaygınlaştırırsa CHP'li belediyelerin “içi boş bir liyakat” kavramından bahsetmesidir. Sadece CHP'li olduğu için yerel yönetimlerde 25 yıldır, diğer kamu kurumlarındaysa 18 yıldır “haksızlığa uğrayan, iş bulması, görevde yükselmesi” engellenen milyonlarca insan “CV üzerinden değerlendirme yapılacağı” söylemini anlayamamaktadır. Zira bu taban Ankara Büyükşehir Belediyesi'ni Melih Gökçek kazandıktan sonra “camdan atılan SHP'li belediye çalışanlarının” hikayeleriyle büyümüştür.

Kamuda hasbelkader görev almayı başaran ve AKP'li olmayan her devlet memuru, yandaş olmamanın cezasını sürgüne gönderilerek, yükselmesi engellenerek, her türlü aşağılanmaya ve baskı uygulamasına maruz kalarak ödemıştır. Şimdi bunca haksızlık yaşanmamış gibi, sadece “CV üzerinden” liyakat değerlendirmesine tabi tutulmak adil değildir. CHP tabanı, başkasının hakkını gasp etmeyi değil, gasp edilen hakkının görülmesini ve adaletin, tüm bu adaletsizlikler ortadan kaldırılarak tesis edilmesini beklemektedir.

Ertelenmiş siyasi hesaplaşma eğilimini yükselten bir diğer sorunlu alan “parti içi anti-demokratik uygulamaların hızla artmasıdır.” Özellikle son dönemde giderek sorunlu bir hal alan “tek aday dayatması”, ısrarla öne çıkarılan “blok liste” uygulamaları ve kongreleri yönetecek divan başkanlarının dahi Ankara’dan tespit edilmesi gibi uygulamalar kaygı vericidir. Bütün bunlara “ittifaklar bahane edilerek önseçim yapılmaması” da eklenince ortaya çıkan tabloda CHP tabanı kendisini “kapana kısılmış hissetmektedir” hem de “önemsenmediği” duygusuna kapılmaktadır. Tüm bu sorunlar da hesaplaşma isteğini arttırmaktadır.

Elbette bu eğilim henüz “kararlı bir eğilim” noktasına ulaşmamıştır. Ve elbette dünyanın en fedakâr seçmeni olan Cumhuriyet Halk Partililer “birkaç doğru adım atıldığı halde bile yeniden partisinin arkasında durma kararı” verecektir. Ancak bugüne kadar yaşananlar CHP’nin önümüzdeki ilk seçimde büyük zorluklar yaşayabileceğine işaret etmektedir. CHP’nin üye sayısının yıllardan beri hiç artmaması ve yerel seçimlerde pek çok büyükşehir belediyesi kazanılmasına rağmen geniş toplum kesimlerinin CHP’ye üye olmayı düşünmemesi içten içe devam eden ve yükselen bir tepkinin yansıması olarak kabul edilmelidir.

Öyle ki bu tepkinin önü alınamazsa CHP’nin çok uzun zaman sonra ana muhalefet pozisyonunu kaybetmesi dahi olasılık dairesine girecektir. Bu anlamda CHP üst yönetimi için acil sorun: “ertelenmiş siyasi hesaplaşma eğilimini” tersine çevirecek adımları atmak ve Cumhuriyetçileri yeniden bir araya toparlamak olacaktır. Aksi durumda Avrupa’da yaşanan seçim yenilgilerinden biri de Türkiye’de yaşanabilecektir.

CHP, Sıra Dışı Bir İttifakı “Ne Mutlu Türküm Diyene İttifakı”nı Denemelidir!

Peki dünyadaki ve Türkiye'deki gelişmeleri doğru şekilde analiz ederek bu süreçten sağlıklı bir şekilde çıkış yolu mümkün müdür?

İnancımız odur ki, sıra dışı kararlar almaya cesareti olanlar için üstesinden gelinemeyecek bir güçlük yoktur. Ancak öncelikle Türkiye'nin mevcut siyasi durumunun iyi analiz edilmesi ve AKP'nin geçen 18 yıla rağmen neden ve hangi yöntemle iktidarını güçlü şekilde devam ettirebildiğini anlamamız gerekir.

Birer kelimeyle cevap verirse **AKP'nin 18 yıldır iktidarını korumasının ilk nedeni "alternatifsizliğidir."** AKP'nin her türlü badireye rağmen iktidarda kalabilmesinin diğer sebebiyse her dönemde kendi saflarına taşımayı başardığı "meşruiyet" odaklarıdır. 2002'den itibaren AKP, ihtiyaç duyduğu "meşruiyeti" önce "liberallerden" sonra "ayrılıkçılardan" şimdi de "MHP üst yönetiminden" devşirmektedir.

O halde CHP için atılacak adım hem "inandırıcı bir alternatif olmak" hem de AKP'nin meşruiyet devşirdiği tabanı AKP'den koparmak olacaktır. Bir başka deyişle CHP, Cumhuriyet'in temel felsefesine bağlı olan her siyasi partiyi/seçmeni "Ne Mutlu Türküm Diyene!" ittifakı altında birleştirmeyi hedeflemelidir.

Bu noktada MHP tabanını Cumhur ittifakından koparmanın mümkün olmadığını düşünenler olabilecektir ancak tam tersine **CHP'nin yepyeni kadrolarla "Ne mutlu Türküm diyene!" ittifakının oluşması için mücadeleye başlaması tüm ezberleri bozacak ve MHP tabanını "gayri milli AKP'den koparacaktır."** MHP'li bir kısmı üst düzey yöneticinin AKP'ye olan bağlılığının herhangi bir anlamı yoktur! Zira MHP tabanı, üst yönetime rağmen tavır alabileceğini geçmişte ispatlamış ve İYİ Parti bu meşru mücadelenin sonunda doğmuştur.

"CHP; MHP tabanını hedeflerken HDP tabanını karşısına almış olmaz mı ya da HDP tabanı AKP'yle ittifak kurmaz mı?" diye düşünenler olabilir. Ancak bu noktada AKP'nin geçmişte meşruiyet devşirdiği her yapıyı düşmanlaştırdığını ve ittifak kurduğu her kesimle tüm bağlarını kopardığını hatırlamak gerekir. Bir başka deyişle AKP, meşruiyet devşirdiği her yapıyı "kullan at" stratejisine göre değerlendirmiş ve muhataplarını işlediği tüm günahların ortağı haline getirerek diğer muhalif gruplarla aralarına aşılmaz bariyerler örmüştür.

Ayrıca HDP'nin Kürtlerin "tek temsilcisi" olduğuna dair yaygın propaganda doğru değildir. HDP, Kürtlerin oy verdiği partilerden sadece bir tanesidir. Yaşanan tüm süreçler birlikte değerlendirildiğinde Kürtlerin önemli bir kısmının HDP'den rahatsızlık duyduğu ve desteğini çekmeye başladığı ortadadır. CHP, tutarlı politikalar izleyerek Kürtlerden aldığı oy miktarını hızla arttırabilir. HDP gibi davranmak değil CHP'li kimliğinden taviz vermeden halkın gerçek ihtiyaçlarına odaklanmak ve bölgeye dair insani/sosyal/ekonomik kalkınmayla ilgili politikaların ve projelerin gündeme getirilmesini sağlamak CHP'ye yeni bir alan açacaktır.

Başka bir ifadeyle "AKP'ye yardım ve yataklık eden her hareket, AKP'nin tüm günahlarının da paydaşı haline gelmiş ve inandırıcılığını, itibarını kaybetmiştir. Yani "Ne mutlu Türküm diyene!" ittifakına AKP'nin meşru bir zeminde karşı koyabilme imkân ve ihtimali yoktur, zira MHP üst yönetimini değil tabanını hedef almaktadır!

Aksi durumdaysa MHP üst yönetiminden meşruiyet devşiren AKP'nin çok daha pervasızca saldırganlaşacağı ve hatta MHP kadrolarını "vurucu güç olarak" kullanmak isteyeceği bilinmelidir. Son dönemde MHP'li bazı isimlerin ve çeşitli yayın organlarının aralıksız olarak bazı kişileri/çevreleri hedef göstermesi ve yaşanan şiddet olayları bu anlamda işaret fişeği olarak görülmelidir.

Dünyanın dört yanında devam eden "temsili demokrasi kriziyle", popülist partilerin yükselişiyle ve elbette Türkiye'nin özgün yapısıyla birlikte ele alındığında topyekûn bir devrimci bakış, kurumsal bir değişim ile akıl ve bilimin ışığında sürekli "arayış" Türkiye'ye bir şans verebilir. Yaşanarlardan ders almayı bilenler için bir kez daha hata yapmanın maliyeti tahmin edilenden çok daha yüksek olacaktır zira **"Ne Mutlu Türküm Diyene İttifakının" alternatifi daha fazla gerileme, daha fazla şiddet ve daha fazla gözyaşı olacaktır. Gerçeğin ve geleceğin farkında olması gereken Cumhuriyet çocukları, tüm güçlerini büyük Türk milletinin bekası için "Ne Mutlu Türküm Diyene" ittifakından yana kullanmalıdır.**

Sonuç Yerine

Değişimin karşısında dura dura varılacak yer, "kaybetmeye" yavaş yavaş alışmak olacaktır. Gözünü yükseklerle dikenler ve ne olursa olsun zafere

odaklananlar içinse yaşanan hezimetler bile gelecek umutların sebebi olabilecektir. O halde tüm dünyanın gözünü dikip, heyecanla beklediği İngiltere seçimlerinde İşçi Partisinin yaşadığı hezimetini doğru analiz etmek ve gerekli dersleri çıkararak gelecek için adımlar atmak her Cumhuriyet çocuğunun görevi olmalıdır. Yenilgilerden, eksikliklerden, yükselen tehditlerden daha kötü olan şeyse “gerçeklere gözleri kapatmak ve hayal alemine dalmak” olacaktır. Bu durum CHP için de geçerlidir. Nasıl ki dünyanın dört bir yanındaki sol/sosyal demokrat partiler İngiliz İşçi Partisinin doğrularında ısrar ederken yanlışlarına da çözüm bulmak için çalışmalıysa CHP’nin de “ertelenmiş siyasi hesaplaşma eğiliminde” olan partilerini ikna etmeye odaklanması gerekmektedir.

Hatırlanmalıdır ki “rejimin değiştiği” bir ortamda 25 yıldır heyecanla beklenen yerel yönetimlerin kazanılmasının ardından CHP tabanı bir kez daha hayal kırıklığına uğratılırsa CHP, gelecek olan ilk seçimde tarihi bir küçülmeye karşı karşıya kalabilecek ve hatta ana muhalefet koltuğunu MHP’ye devretmek zorunda kalabilecektir.

Bu şartlar altında 18 yıllık AKP iktidarına son vermenin iki anahtarından biri “inandırıcı bir alternatif” ortaya koymak, diğeri de MHP tabanını Cumhur İttifakından kopararak Cumhuriyet’in kurucu değerleriyle sorunu olmayan herkesi “**Ne Mutlu Türküm Diyene İttifakı**” altında toplamak olacaktır.

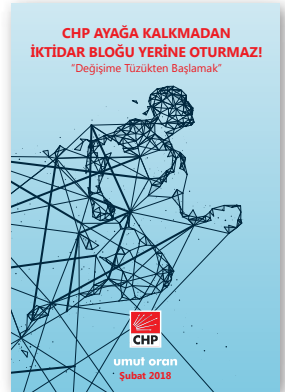
Büyük Türk milletine, dünyanın büyük ve engellenemez bir teknolojik devrim yaşadığı bir dönemde, yeniden muasir medeniyetlerin ötesine geçme ve en az 7.000 yıllık Türk yurdunda sonsuza kadar var olma şansını verme görevi Cumhuriyet Halk Partisi’nin omuzlarındadır.

Türkiye Cumhuriyeti’nin ve Cumhuriyet Halk Partisi’nin kurucusu ve ebedi lideri Mustafa Kemal Atatürk’e olan manevi borcumuzu ödemek için Cumhuriyet çocukları, büyük mücadeleye her zaman hazır olmalıdır.

Çağrım, tüm Cumhuriyet çocuklarının “sesime ses olması” ve “Cumhuriyetimizi sonsuza kadar yaşatma mücadelesinde” benimle omuz omuza yürümesidir.

Şüphesiz ki, tarih “değişmeye ve değiştirmeye cesareti olanları yazacaktır!”

Not: Kitapçıklara aşağıdaki linkten ulaşabilirsiniz.

<http://umutoran.com/brosurler/>

umut oran

 UmutOranCHP

 UMUTORAN

 umutorantr

 Umut Oran

www.umutoran.com

umut.oran@chp.org.tr

0 532 216 62 91